

Suwalskie starostwo powiatowe rozpoczęło funkcjonowanie 21 stycznia 1919 roku. Do września 1939 roku jego pracami kierowało ośmiu starostów:

1. Ludwik Wisłocki (1919),
2. Zygmunt Kmita (1919-1921),
3. Włodzimierz Baranowski (1922-1926, 1937-1939),
4. Waclaw Iszora (1927),
5. Olgierd Malinowski (1927-1934),
6. Alojzy Kaczmarczyk (1934),
7. Konstanty Dziembowski (1934-1935),
8. Antoni Wojciechowski (1935-1937).

Jedynym starostą z tego grona pochodzącym z Suwalszczyzny, a ściślej z terenu byłej guberni suwalskiej, był trzeci starosta suwalski Włodzimierz Baranowski. Urodził się 3 lutego 1890 r. w Wiłkowyszkach w rodzinie Adama, wieloletniego (1886-1901) burmistrza Władysławowa i Anny z Adamowiczów.

W 1909 roku ukończył gimnazjum klasyczne w Mariampolu, a 23 marca 1918 roku filologię klasyczną na uniwersytecie w Petersburgu.

Po powrocie do kraju krótko pracował jako nauczyciel w gimnazjum w Częstochowie. Na początku stycznia 1919 roku Tymczasowa Rada Obywatelska Okręgu Suwalskiego wyznaczyła go tymczasowym burmistrzem Augustowa. Po pięciu miesiącach, w maju tego roku, został zastępcą starosty powiatu augustowskiego.

Przed kwietniem 1921 roku objął taki sam urząd w starostwie suwalskim, a na początku następnego roku Baranowski został starostą suwalskim o pozostawał na tym stanowisku do końca 1926 roku. Opuścił Suwałki 12 stycznia 1927 roku i objął starostwo w Bielsku Podlaskim. W kolejnych latach był starostą w Strzelnie (od 1929), Brzesku (od kwietnia 1932), Rypinie (od września 1936) i od 18 listopada 1937 roku ponownie w Suwałkach.

Po wybuchu wojny w 1939 roku przedostał się przez Litwę do Francji i 22 listopada wstąpił do wojska polskiego. W formacjach wojska polskiego na Zachodzie służył nieprzerwanie do 1 stycznia 1947 roku.

Po uwolnieniu z wojska już 6 stycznia 1947 roku powrócił do Polski i 1 września podjął pracę na stanowisku bibliotekarza w Zakładzie Narodowym im. Ossolińskich we Wrocławiu. Pracował w dziale udostępniania, a następnie jako kierownik działu magazynów i introligatorni. Na emeryturę przeszedł 31 lipca 1958 roku. Zmarł 20 grudnia 1980 roku we Wrocławiu.

W trakcie pobytu w Wielkiej Brytanii prowadził studia historyczne publikując w 1942 roku w Londynie dwie prace. Spuścizna rękopiśmienna W. Baranowskiego przechowywana jest w dziale rękopisów Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Wrocławiu i liczy siedem pozycji inwentarzowych.

Żoną Włodzimierza Baranowskiego była Maria Jadwiga Bakinowska, córka Aleksandra Feliksa bardzo znanego i szanowanego lekarza suwalskiego i Wiktorii z Eyssymontów. Ślub wzięli 1 kwietnia 1921 roku w kościele św. Aleksandra w Suwałkach. Maria Jadwiga z Bakinowskich Baranowska ukończyła w 1912 roku 7 klasową pensję Kazimiery Żulińskiej w Suwałkach, a w 1914 roku dwuletnie kursy pedagogiczne Leonii Rudzkiej w Warszawie. Pracowała jako nauczycielka w Szkole Handlowej Maciejewiczowej w Wilnie (1914-1915) oraz w gimnazjum męskim i żeńskim Stowarzyszenia Nauczycielstwa Polskiego w Wilnie (1915-1917). Po powrocie do Suwałk, jeszcze podczas okupacji niemieckiej, udzielała lekcji prywatnych. Od początku 1919 roku do wyjścia za mąż pracowała w Wydziale Powiatowym w Suwałkach. W związku z Włodzimierzem Baranowskim 12 sierpnia 1924 roku urodziła się w Suwałkach córka Krystyna Wiktorja Klara.

Fragment referatu: Andrzej Matusiewicz, *Starostowie powiatu suwalskiego w okresie międzywojennym*.